

Átjáró Magazin

Jó széllel előre

Vincent Prendergast: Keserű áramlatokon

Juhász Viktor munkásságával több helyütt találkozhattak az Olvasók: M.A.G.U.S., Codex, Ars Magica, a Requiem világa, Átjáró - csak hogy néhány fontosabbat ragadjak ki a sorból. Sohasem törekedett arra, hogy feloldódjon az éppen „jól futó”, népszerű áramlatokban, egyéni hangvételét minden esetben megőrizte, ezáltal mindvégig megkülönböztethető maradt. Írásai méltán tették népszerűvé az Olvasók körében, s neve manapság talán már összefonódik a műfaj „hőskorával” is, amely az én értékítéletemben valamiféle minőségi garanciát jelent. Megjelenése után pár nappal már birtokomban volt a regény, s elolvasását követően elvárásaim igazolást nyertek.

Már a regény megírásának háttere is figyelmet érdemel. Adva van ugyanis egy külhoniak által megálmodott fantáziavilág, *Théa*, a 7 tenger világa, amelyhez a legelső regényt magyar szerző követi el... A helyzet nem nevezhető éppen szokványosnak. Hazai vonatkozásban több példát találunk arra, amikor irodalmi alkotások alapján körvonalazódik egy világ, s épül rá a szerepjáték (Ynev, Worluk); ellenkező példa is akad, de ez esetben a sikerhez vezető út rögzösebbnek tűnik (Codex, Requiem). A tét még nagyobb akkor, ha tudjuk, a 7 tenger szerepjátékot egyelőre kevesen ismerik, a kiadó viszont egyik vezértermékének szánja. E tekintetben bizvást állíthatjuk, Juhász Viktor személye megfelelő választás volt a sorozat elindításához, még akkor is, ha az író inkább novellistaként tartjuk számon. A műfaj eszköztára a kisujjában van, s láthatóan nem okoz számára gondot az sem, hogy elmélyüljön az „idegen” világban, s írásban visszaadja annak sajátos hangulatát. Mennyire idegen is nekünk ez a világ?

Ha azt mondom „A hét tenger ördöge”, „Lángban álló sziget-tenger”, bizonytalán sokan bólintanak az ismerős címeket olvasván, a „Karib-tenger kalózái”, „Dumas: A három testőr” és a „Tulipános Fan Fan” c. alkotásokat megemlíti pedig még többen. Az egzotikus és kalandokban bővelkedő történelmi kor, amelynek „alternatív” valóságát dolgozták ki a 7 tenger fejlesztői, mindenki előtt jól ismert. A számos hasonlóság ellenére azonban *Théa* mégiscsak egy fantáziavilág, telítve mágiával és legendás helyekkel. A „másságot” az író már a regény legelején igyekszik érzékeltetni, amikor egy rövid Prologust követően nyomban áttekintést ad a világ főbb területeiről és népeiről. Ritkán találkozni hasonló felütéssel, ezt a funkciót rendszerint a regényben elejtett utalások töltik be, esetleg egy Szószedet. A bemutatás töménysége első olvasatra szíven üti az Olvasót, mégis kellően dinamikus és élvezetes marad ahhoz, hogy a rengeteg információ végül emészthetővé váljék.

A világleírást követően a cselekmény több szálon fut tovább: a mesélő egyfelől a Prologusból megismert titokzatos páros szemével láttatja az eseményeket, akik furcsa és nyomasztó gyilkosságok nyomában járnak, néhol pedig egyéb szereplők bőrébe bújva. A regény központi alakja azonban kétségkívül a fiatal világcsavargó, Robert Gillingford, aki jobban ért a szavak fűzéséhez és a nők elszédítéséhez, mint a kardforgatáshoz. San Eliso városában a szájhős Gillingford gazdag feleségjelöltekre vadászik, ám a kiszemelt préda (Isabel) nem várt bonyodalmakat zúdít a nyakába. Hirtelenül sodródik tova az árral, amely egy rejtélyes gyilkosság folytán szabadul el: rövid időn belül többször az életére törnek, nagyon is közeli kapcsolatba kerül az alvilággal, ősi romok között kutakodik egy elfeledett nép kincsei után, fogságba vetik, ahonnan kalandos úton elszabadul, s végül kalózhajón találja magát a végtelen tengeren; és az események láncolata itt nem áll meg. A cselekmény fordulatos, megfelelően szövevényes, s az író a regény legvégére is tartogat meglepetéseket. Kisebb kilengéseket azért tapasztalhatunk, a mesélés ugyanis néhol elakad, veszít a sodró lendületből. Ám az olyan emlékezetes történések, mint Robert és Isabel látványos szökése, vagy a földméli syrneht szentély felfedezése, feledtetik ezt a hiányosságot. A regény szerencsére mindvégig élvezetes marad és azonos szinten tartja az Olvasó figyelmét, ami valljuk be, a jelenlegi fantasy felhozatalt ismerte roppant értékes jellemző.

Szöveggondozását tekintve szintúgy magas szinten teljesít: a fogalmazás mértéktartó és gördülékeny, a leírások nem terjengősek s könnyen átélhetők, a személyek közötti párbeszéd szintúgy.

A pozitívumok közé sorolandó még az igazán változatos karakterek megjelenítése és mozgatása. Juhász Viktor igyekezete, amellyel az embert a maga „nyers” valóságában ábrázolja, párhuzamosan szemléltetve annak fényesebb és árnyékosabb oldalát, feltétlenül dicsérendő. Ezáltal a regény szereplői nem zsinóron rángatott bábuk, hanem önálló akaratú és elgondolásokkal rendelkező, hiteles személyiségek, amelyek nem tévedhetetlenek, és cselekedeteikkel bizony gyakorta okoznak fejfájást önmaguknak és az Olvasónak egyaránt. Meglepő módon ez „realizmus” a főhős esetében éppen ellenkező hatást váltott ki belőlem. Robert Gillingford egyáltalán nem akar hősnéni, és bizony a történet végére valóban megmarad annak, aki a legelején volt. Nem a jellembeli fejlődésről, a tapasztalati bölcsesség felhalmozódásáról beszélek, mert ez tetten érhető. Számomra a 7 tenger világának tipikus hőse egyszerűen többet és másféle személyiséget takar, mint Robert. Legfőképpen nem annyira visszafogott és „középszerű” karakter, sokkal inkább heves természetű, rettenthetetlen és vakmerő, aki a legtöbb esetben a saját kezébe veszi az irányítást. A regény végére érve felerősödött bennem az a benyomás, hogy az író meghúzott egy bizonyos határvonalat, amelyet nem kívánt átlépni, mondván,

a vonal felett helyezkedik el mindaz, ami sztereotípiá, mindaz, ami már unalomig ismert. Többször volt olyan érzetem, hogy a főhős a körülményektől vezérelve megpróbált a lécc fölé emelkedni, de még időben visszanyomták a realitás talajára. Kedvemre valóbb lett volna, ha ezekben az esetekben Robert a saját útjára lép, s kicsúszik a tervező ujjai közül.

Röviden megemlékezve a többiekéről, különösen jónak találtam Jerome Stabforth, a marcona felfedező alakját, Pendeirát, a többféle arcában is megjelenő bandavezért, illetve a kiszámíthatatlan montaigne-i mágus, Maupertuis figuráját. Mindegyikük története megérdemelné egy különálló egy regényt.

Akik olvasták, valószínűleg egyetértenek velem, miszerint a Keserű áramlatokon az idei év talán legelső olyan alkotása, amelynek nem akad különösebb félnivalója a kritikusok előtt, amennyiben a könyvet magát és annak irodalmi értékét tesszük nagyító alá. Várakozások felett teljesítő, ígéretes nyitány a 7 tenger sorozathoz, és maradandó olvasmány mindazoknak, akik szeretnek kalandozni a párbajhősök és kalózok, vagy egyszerűen csak a fantázia világában.

Aldyr (Berke Szilárd)
fantasy.lap.hu

Történet: 5
Stílus: 4,5
Szereplők: 4,5